

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **B. S.**, narozen X
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2018, čj. CPR-29060-5/ČJ-2017-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 17. 12. 2018 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 9. 2017, čj. KRPS-392636-29/ČJ-2016-010022. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. V případě žalobce nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce si našel práci spočívající v terénních úpravách při výstavbě silniční komunikace v obci Mníšek pod Brdy sám na internetu a nebyl vyslán polským zaměstnavatelem. Činnost žalobce naplňovala všechny znaky závislé práce. Ačkoliv byl žalobce kontrolován již první den své pracovní činnosti, uvedl, že měl v plánu pracovat zde 2 až 3 měsíce, čímž by se jeho činnost zcela jistě stala soustavnou. Polské vízum typu „D“ žalobce neopravňovalo k výkonu práce na území České republiky. Jelikož žalobce nebyl k výkonu práce v České republice vyslán polským zaměstnavatelem, musel splnit povinnosti podle § 95 odst. 1 ve spojení s § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobce tedy dle žalované vykonával práci bez pracovního povolení vydaného českými orgány.
3. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že zkoumala, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasazeno do žalobcova soukromého a rodinného života. Dospěla k závěru, že žalobce nemohl mít na území České republiky žádné rodinné, soukromé či jiné vazby, neboť do České republiky přicestoval jen jeden den před zjištěním jeho protiprávního jednání. Zákaz vstupu na území Evropské unie v trvání 6 měsíců odpovídá okolnostem daného případu, přičemž závěry správního orgánu I. stupně jsou plně přezkoumatelné. Správní orgán I. stupně postupoval správně, shledal-li, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování, a které bylo následně potvrzeno stanoviskem ministra vnitra v odvolacím řízení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

5. Žalobce odmítl závěry správních orgánů obou stupňů týkající se charakteru jeho činnosti. Přitom závěry žalované v podstatě kopírují závěry správního orgánu I. stupně. Žalobce má za to, že na území České republiky vykonával legální činnost, neboť měl veškeré doklady řádně vyřízené, byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, pro nějž stále pracoval, za což mu poskytoval mzdu. Toto zjištění ostatně podporují provedené důkazy. Závěry správního orgánu I. stupně, že se jedná o skryté poskytnutí pracovní síly, tedy nemají oporu v provedeném dokazování. Žalobce proto setrval na námitkách, které uplatnil již v odvolání, přičemž hlavní pochybení spatřuje v činnosti žalované, která nedostatečně vypořádala odvolací námitky.
6. Žalobce zdůraznil, že v řízení nebylo jednoznačně prokázáno naplnění všech znaků definice nelegální práce ve smyslu § 5 zákona o zaměstnanosti. Především nebyla prokázána soustavnost vykonávané práce. Správní orgány vyšly z výpovědi žalobce, podle níž se na místě nacházel toliko první den, neměl uzavřenou žádnou smlouvu a na odměně byl dohodnut pouze ústně. Žalobce poukázal na to, že správní orgán může podpůrně vyjít z § 2 odst. 2 zákona o zaměstnanosti (pozn. soudu: patrně měl na mysli § 2 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, dále také jen „zákoník práce“). I kdyby byly zde uvedené podmínky považovány pouze za důsledek závislé činnosti, a nikoliv za její znak, lze dojít k závěru, že pokud nejsou přítomny důsledky závislé činnosti, nemůže z principu jít o závislou činnost. Žalobce má proto za to, že i přes možné formální naplnění znaků závislé činnosti ji nevykonával.
7. Žalobce dále namítl, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. Žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu citoval § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze vypočetl všechna zákonná kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad na jeho soukromý život. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně. Žalobce totiž opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat právní předpisy. Přestože má za to, že v České republice vykonával činnost zcela legálně, opustil ji, aby se nevystavoval dalšímu postihu. Vyhoštění je proto nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť již bylo dosaženo ochrany zájmů společnosti, které navíc žalobce nad únosnou míru zatěžuje. Správní řízení je vedeno asi dva roky. Žalobce se prakticky po celou dobu zdržuje mimo území České republiky. Lhůta uloženého vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení.
9. Konečně žalobce namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že byla tato doba stanovena na samé spodní hranici, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění ve výměře 6 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a rovněž je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Jednalo se přitom jen o několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalým a legálně zde pobývajícím žalobcem.

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že má pochybnosti o včasnosti podání žaloby. Byla-li žaloba včasná, odkázala na obsah správního spisu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů s tím, že veškeré závěry byly řádně odůvodněny. Žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu jako opožděnou odmítl, případně ji zamítl jako nedůvodnou.
11. Soud projednal žalobu při jednání, které nařídil na žádost žalobce. Jelikož se posléze oba účastníci z jednání omluvili, aniž žádali o jeho odročení, projednal soud věc v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. v jejich nepřítomnosti.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 11. 2016 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce na stavbě v obci Mníšek pod Brdy (dále také jen „stavba“). Tato práce spočívala ve spárování dlažby šterkem. Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu „D“, vydané Polskou republikou na dobu od 9. 9. 2016 do 30. 4. 2017. Žalobce nebyl schopen předložit povolení k zaměstnání. V době kontroly byl žalobce v pracovním oděvu. Pan M. M. uvedl, že žalobce pracuje pro jeho společnost S. Čechy s. r. o. (dále jen „S.“), přičemž mzdu žalobci vyplácí společnost, která mu žalobce na práci dodala. Dále uvedl, že se jedná o společnost nějakého Ukrajince s tím, že smlouvu dodá e-mailem.
15. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě též den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobce uvedl, že je ženatý. V České republice nemá žádné trvale žijící příbuzné či osoby blízké. Je ubytován v hostelu v centru Prahy, kde platí 140 Kč za den. Do České republiky přicestoval dne 21. 11. 2016. Polské vízum si zařídil sám ve Lvově a vyzvedl jej v Ivano-Frankivsku. Do Polska přicestoval dne 28. 10. 2016. Tři týdny tam vykonával stavební práce v zemědělství, za což dostával hodinovou mzdu 8 zlotých. Do České republiky přijel za přivýdělkem, neboť práce v Polsku byla velmi těžká a za málo peněz. Chtěl se zde zdržet asi tři měsíce. Na stavbě vykonával práci spočívající ve spárování dlažby šterkem. Pracovní pomůcky dostal na místě. V době kontroly zde pracoval první den asi dvě hodiny. Mzdu měl žalobci vyplatit stavbyvedoucí pan M.. Tuto práci si našel na česko-ukrajinské internetové stránce. Zde byl kontakt na pana M., s nímž se telefonicky domluvil, kam má přijet. Žalobce neuzavřel žádnou pracovní smlouvu, vše bylo dohodnuto ústně. Na místo výkonu práce jej autem dovezl pan M. Dále uvedl, že neví, jak byla vedena docházka, přičemž práci kontroloval stavbyvedoucí. Úřadem práce bylo žalobci vydáno rozhodnutí. Je si vědom toho, že k výkonu práce potřebuje pracovní povolení, ale okolnosti ho donutily k jeho jednání. V České republice nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani jiné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Nucené vycestování

pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. Vycestování nebrání žádná překážka, má finanční prostředky na vycestování.

16. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce České republiky s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval.
17. V průběhu řízení byla předložena listina ze dne 22. 11. 2016 s hlavičkou společnosti S. označená jako objednávka, jejímž předmětem je objednání dvou pomocných dělníků na stavbu Mníšek pod Brdy v termínu od 22. do 24. 11. 2016. Objednatelem byla společnost S., přičemž objednávka byla adresována panu V. K. V kolonce zhotovitele podpis chybí.
18. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně ve Lvovské oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.
19. Dne 16. 12. 2016 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 15 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.
20. Od 5. 4. 2017 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Téhož dne vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že se může seznámit s obsahem spisu ve lhůtě 14 dnů, čehož dne 18. 4. 2017 využil.
21. Dne 25. 5. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 15 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.
22. Správní orgán I. stupně vydal dne 24. 9. 2017 rozhodnutí čj. KRPS-392636-29/ČJ-2016-010022, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobce byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce totiž vykonával práci na výstavbě komunikace, za niž měl dostat mzdu od majitele společnosti, která stavbu realizovala. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že do České republiky přicestoval za účelem výkonu práce. K tomu správní orgán I. stupně odkázal na § 178b zákona o pobytu cizinců a zdůraznil, že žalobce příslušným povolením nedisponoval.
23. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše.

24. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 7. 12. 2016, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 8. 11. 2018 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Ztotožnil se s tím, že žalobce uvedl, že bydlí v Lvovské oblasti, přičemž tohoto místa se ozbrojený konflikt zcela jistě bezprostředně nedotýká. Vycházel přitom z aktuálních zpráv o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu.
25. Zástupce žalobce byl dne 14. 11. 2018 vyzooměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil.
26. Žalovaná vydala dne 3. 12. 2018 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

27. Soud předesílá, že se obdobnými věcmi, které vychází z podobných skutkových okolností, zabýval k žalobě jiných cizinců ve svých rozhodnutích ze dne 4. 12. 2017, čj. 44 A 39/2017 – 33, a ze dne 12. 9. 2017, čj. 44 A 28/2017 – 38, jimiž žaloby zamítl. Rozsudek čj. 44 A 39/2017 – 33 byl přezkoumán Nejvyšším správním soudem, jenž kasační stížnost cizince zamítl rozsudkem ze dne 5. 4. 2018, čj. 1 Azs 450/2017 – 26, neboť dospěl k závěru, že krajský soud posoudil všechny uplatněné žalobní body správně. V nyní posuzované věci jsou některé skutkové okolnosti jiné než u výše uvedených věcí. Nicméně tyto odlišnosti nejsou takové povahy, aby odůvodnily odklon soudu od uvedených rozhodnutí. Proto lze také v této věci odkázat na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 450/2017 – 26.
28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017, se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

29. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném

rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, objednávka ze dne 22. 11. 2016, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohlédával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povolaným k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.

30. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu především vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jeho pracovněprávního vztahu a doby jeho přítomnosti na území České republiky. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem na stavbě. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné. Žalobce sice žalovanému v odvolání vyčetl, že pochybil, když ve věci nevyslechl pana M., ale žalovaný mu na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil, proč k tomu nepřistoupil. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
31. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území

České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává v hostelu nedaleko zaměstnání. Žalobní bod tak není důvodný.

32. K námitce žalobce napadající správnost právního závěru žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl veškeré doklady řádně vyřízené, byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, pro nějž stále pracoval, uvádí soud následující. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky na stavbě v obci Mníšek pod Brdy na náměstí X, svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala ve spárování dlažby šterkem na pozemní komunikaci. Jelikož vše bylo dohodnuto pouze ústně a mimo výše uvedené objednávky nebyly předloženy žádné další listiny, není jasné, jak měl žalobce rozvrženu pracovní dobu. Žalobce však vypověděl, že práci mu přiděloval a její výkon kontroloval stavbyvedoucí pan M., tj. zástupce společnosti S. Za odvedenou práci mu měla být vyplácena mzda rovněž panem M. Žalobce v bodu 5 žaloby nepopírá, že by na stavbě prováděné společností S. vykonával závislou práci (byť v rozporu s tím v bodu 6 žaloby odmítl závěr správních orgánů o nelegálním výkonu závislé práce, k tomu srov. níže), nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele, který jej vyslal k výkonu práce u společnosti S.
33. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Žalobce v řízení nedoložil, pro jakého zaměstnavatele usazeného v Polské republice mu bylo vízum spojené s oprávněním k zaměstnání uděleno, toliko tvrdil, že pro nějakého polského zaměstnavatele pracoval po dobu tří týdnů, než přicestoval do České republiky.
34. Soud konstatuje, že z kopie strany cestovního dokladu žalobce s otisky razítek nelze kvůli její špatné kvalitě vyčíst data, kdy žalobce vstoupil na území Polska. Z otisků je zřejmé pouze to, že k přechodům hranice mezi Polskem a Ukrajinou docházelo vždy na hraničním přechodu v obci Medyka. Soud však má za to, že vzhledem k ostatním okolnostem případu to v dané věci ani není podstatné (srov. níže). Podle svých slov žalobce přicestoval do České republiky dne 21. 11. 2016 a o den později nastoupil do práce na uvedené stavbě. Jenže národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdil i žalobce sám.

35. Soud se proto zabýval otázkou, zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v listopadu 2016, tj. za doby účinnosti tohoto znění), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
36. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něž se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 – 31.
37. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

38. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
39. Žalobce ve výpovědi uvedl, že si práci našel na česko-ukrajinské internetové stránce, kde byl kontakt na pana M. jakožto zástupce společnosti S., s nímž se pouze ústně dohodl na výkonu práce v České republice. Žalobce ani žádný jiný zainteresovaný subjekt v průběhu řízení nepředložil listiny, které by prokazovaly, že žalobce před svým příjezdem do České republiky vůbec kdy v Polsku pracoval, natož že jej do České republiky vyslal jakýkoliv polský zaměstnavatel. Ostatně sám žalobce ozřejmil, že práci u společnosti S. si vyhledal samostatně na internetu kvůli nespokojenosti s dosavadní prací v Polsku. Skutečnost, že žalobce na práci na stavbě zajistila společnost jakéhosi Ukrajince, jež mu měla také vyplácet mzdu, v průběhu řízení tvrdil pouze pan M. K tomu předložil objednávku, k níž soud podotýká, že z ní není vůbec patrné, že se týká žalobce. Nadto je adresována panu K, nikoliv společnosti, na níž ve své výpovědi pan M. odkazoval a jež by potencionálně žalobce mohla vyslat z Polska. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci, že obsah správního spisu prokazuje pravdivost jeho tvrzení. Ten spíše nasvědčuje tomu, že k vyslání žalobce ve skutečnosti vůbec nedošlo a že žalobce byl zaměstnancem společnosti S. Žalobce tedy neprokázal, že by v jeho případě byla splněna hypotéza § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a tedy že by byl oprávněn konat na území České republiky závislou práci, aniž by byl držitelem českého povolení k zaměstnání. Konečně v obdobném duchu vedla argumentaci také žalovaná, jež v napadeném rozhodnutí osvětlila žalobci, proč dále neověřila tvrzení pana M. (viz stranu 6).
40. Práci, kterou žalobce konal na území České republiky pro společnost S., nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nýbrž spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Žalobce tak mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
41. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat práci pro společnost S. na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3

zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 Azs 60/2017 - 13).

42. Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že nebylo jednoznačně prokázáno naplnění všech znaků definice nelegální práce ve smyslu § 5 zákona o zaměstnanosti, zejména soustavnost vykonávané práce. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 6. 2017 se nelegální práci rozumí, pokud vykonává práci fyzická osoba-cizinec v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, nebo v rozporu s modrou kartou.
43. Soud předně odkazuje na argumentaci obsaženou výše, kde podrobně vysvětlil, proč se v daném případě jedná o výkon závislé práce, k níž žalobce potřeboval povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce České republiky. Žalovaná se pak s touto otázkou vypořádala na straně 6 napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy žalobce tímto povolením v době výkonu práce nedisponoval, vykonával nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Jde-li o námitku žalobce týkající se absence znaku soustavnosti výkonu práce s ohledem na to, že v době kontroly na stavbě pracoval první den, dodává soud následující. Ačkoliv vymezení závislé práce v § 2 zákoníku práce výslovně nezmiňuje soustavnost výkonu jako jeden z jejích znaků, konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje, že soustavnost výkonu je jedním z definičních znaků závislé práce (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2011, čj. 4 Ads 75/2011 – 73, ze dne 27. 4. 2012, čj. 4 Ads 177/2011 – 120, a ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, bod 22). To platí i z hlediska kvalifikace činnosti cizince pro účely řízení o správním vyhoštění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, čj. 5 Azs 51/2016 – 45, ze dne 25. 10. 2017, čj. 6 Azs 261/2017 – 30, a ze dne 5. 6. 2018, čj. 8 Azs 109/2017 – 41). Pochopitelně kontrola výkonu práce odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné, ale na její soustavnější charakter je možno usuzovat z dalších zjištěných skutečností, například z výpovědi obviněného, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Na závalu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla, tj. jedná se teprve o první den práce, jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla (viz již zmíněný rozsudek čj. 6 Ads 46/2013 – 35, bod 23). Znak soustavnosti vykonávané práce je významný pro rozlišení existujícího pracovněprávního vztahu, v němž je vykonávána závislá práce, od práce na zkoušku jakožto součásti výběrového řízení na obsazení volného pracovního místa nebo občanské (či rodinné) výpomoci.
44. Z napadeného rozhodnutí zřetelně plyne, že žalovaná se zabývala tím, zda žalobcem vykonávaná činnost vykazovala aspekt soustavnosti (viz stranu 6). Vzala v úvahu zejména výpověď samotného žalobce, podle níž do České republiky přijel pracovat kvůli lepším pracovním podmínkám, přičemž se zde chtěl zdržet asi tři měsíce. S tímto závěrem se soud ztotožňuje a k dané argumentaci doplňuje, že pouze ze skutečnosti, že žalobce byl kontrolován správním orgánem I. stupně první den výkonu závislé práce (několik hodin po započetí této práce) nelze dovodit, že pracovní činnost není možné považovat za soustavnou. Byť je zjištěná délka výkonu pracovní činnosti významnou indicíí pro učinění závěru o soustavnosti této pracovní činnosti, určující je, zda měla pracovní činnost dále pokračovat, tedy zda imanentní součástí právního vztahu mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem v době započetí výkonu pracovní činnosti byl předpoklad delšího trvání

pracovní činnosti. K tomu soud z žalobcovy výpovědi zjistil, že žalobce si zajistil výkon pracovní činnosti u společnosti S. během svého pobytu v Polské republice, kde nebyl spokojen s výší odměny za náročnou práci. Pracovní činnost si zajistil prostřednictvím webových stránek, na nichž společnost S. nabízela práci. Poté, co se žalobce telefonicky zkontaktoval se zástupcem této společnosti a dohodl se s ním na podmínkách výkonu pracovní činnosti, vydal se na cestu do České republiky, ubytoval se v hostelu a následující den nastoupil na pracoviště společnosti S. v Mníšku pod Brdy. Žalobce vypověděl, že měl v úmyslu pracovat v České republice po dobu 2 až 3 měsíců, z čehož nelze dovodit, že měl dojednáno, že bude celou tuto dobu pracovat pro společnost S. Žalobce měl vykonávat pracovní činnost za odměnu, přičemž ve správním řízení ani v řízení před soudem neuvedl, že by konal práci pouze tzv. na zkoušku, nebo že by se jednalo pouze o přátelskou výpomoc. Tyto všechny indicie ústí v jediný přesvědčivý závěr, a sice že žalobce měl pro společnost S. konat soustavnou pracovní činnost za odměnu ve vztahu podřízenosti. Jestliže žalobce na základě předchozí telefonické dohody trvale opustil stávající pracovní místo v Polské republice a jel několik set kilometrů do České republiky (na vlastní náklady) kvůli tomu, aby konal práci pro společnost S., jistě nepodnikl takové úsilí, aby vykonal toliko nárazovou práci, nebo aby zcela neznámé osobě (panu M.) poskytl přátelskou výpomoc. Je zřejmé, že motivací žalobcova jednání byl výkon soustavné výdělečné činnosti. Stejně tak lze předpokládat, že i společnost S. měla zájem o získání zaměstnanců k výkonu soustavné činnosti, neboť právě za tím účelem nabízela prostřednictvím česko-ukrajinských webových stránek práci. Pakliže na obou stranách existoval shodný záměr výkonu soustavné činnosti, lze uzavřít, že již v okamžiku, kdy byla provedena kontrola v Mníšku pod Brdy, lze žalobcovu pracovní činnost považovat za soustavnou, a to právě s ohledem na perspektivnost pracovního vztahu. Žalobní bod je nedůvodný.

45. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně, neboť opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Nelze proto ani přisvědčit žalobci, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl oprávněn pobývat na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).
46. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu

národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návěť § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

47. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka je nedůvodná.
48. Též námitka žalobce, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 25. 5. 2017 a opětovně pak dne 14. 11. 2018, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným.
49. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně vypořádal tuto otázku správně, a s jeho závěry se ztotožnila. Správní orgán I. stupně se přitom s touto otázkou vypořádal zcela

dostatečně na straně 4 svého rozhodnutí. Uvedl zde, že zohlednil jak závažnost a druh protiprávního jednání, tak krátkou dobu pobytu žalobce i fakt, že zde nenavázal žádné vazby. Vycestování nebrání věk ani zdravotní stav. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické, jak namítl žalobce, a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením správních orgánů obou stupňů ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.

50. Žalobce konečně namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo na dobu 6 měsíců, která nebyla přezkoumatelně zdůvodněna. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí (tomu lze vytknout pouze zjevnou chybu v psaní na str. 10, kde se žalovaný zmiňuje o zákazu vstupu v délce trvání 2 let, přestože z výroku napadeného rozhodnutí a rekapitulace obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 1 napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně i co do doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie). Žalovaná na straně 7 a 10 napadeného rozhodnutí stručně konstatovala, že správní orgán I. stupně odůvodnil dobu správního vyhoštění dostatečně a vzal v úvahu všechny podstatné okolnosti. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že stanovil dobu na samé spodní hranici zákonného rozmezí, přičemž zohlednil délku porušení právních předpisů a skutečnost, že není známo jiné porušení zákona ze strany žalobce. Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti. K tomu je třeba zdůraznit, že žalobce vykonával na území České republiky nelegální práci, ačkoliv nebyl na její území vyslán žádným subjektem, jehož pokynů by byl povinen uposlechnout. Musel si být vědom toho, že není držitelem povolení k zaměstnání na území České republiky, a nemůže tak vykonávat závislou práci na jejím území. Žalobce tedy prokázal značnou míru bezohlednosti k právním předpisům České republiky, aniž by se na jeho jednání podílela jakákoliv třetí osoba. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech, v nichž se doba zákazu vstupu na území České republiky v délce 6 měsíců stanoví za několik málo dní výkonu nelegální práce.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

51. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. února 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce